

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.344 van 12 december 2003
in de zaak A. 70.913/VII-14.637.**

In zake : Kris VERMEIREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. SCHUERMANS,
kantoor houdende te TURNHOUT,
de Merodelei 112

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Kris VERMEIREN op 10 september 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 20 juni 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij heeft ingesteld tegen het besluit van 22 januari 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel houdende het verlenen aan verzoeker van de vergunning voor de exploitatie van een rundveebedrijf, gelegen aan de Neervenweg 118 te Wuustwezel, gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt opgeheven;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 4 juni 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. SURMONT die, loco Advocaat L. SCHUERMANS verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris P. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 25 oktober 1995 dient Kris VERMEIREN bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel een aanvraag in voor de exploitatie van een "bestaand landbouwbedrijf", gelegen aan de Heieindweg 12 te Wuustwezel, omvattende stallen voor 103 runderen en de opslag van 710 m³ dierlijke mest.

Kris VERMEIREN heeft de beschikking over de desbetreffende inrichting krachtens een op 20 oktober 1995 gesloten pachtovereenkomst. Die overeenkomst slaat op "een hoeve met stallingen gelegen te Loenhout, Heieindweg 12 kadaster bekend Sectie D nr. 319 dl".

Op een gedeelte van het betrokken erf exploiteert Peter VERMEIREN, broer van verzoeker, een varkenshouderij met stallen voor 1.200 varkens.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag worden geen bezwaren geformuleerd.

1.3. Met een besluit van 22 januari 1996 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel aan Kris VERMEIREN de gevraagde vergunning.

1.4. Op 26 februari 1996 stelt de Vlaamse Landmaatschappij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen beroep in tegen het vergunningsbesluit van 22 januari 1996. In het beroepsschrift voert de Vlaamse

Landmaatschappij onder meer aan dat, zoals reeds was gesteld in het advies van 6 december 1995 dat zij naar aanleiding van de behandeling in eerste aanleg van de vergunningsaanvraag had uitgebracht, de aanvraag dient beschouwd te worden als een uitbreiding van een bestaande klasse I-inrichting die op dezelfde plaats geëxploiteerd wordt door Peter VERMEIREN en dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel derhalve niet bevoegd was om in eerste aanleg van de ingediende aanvraag kennis te nemen.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

a. Op 9 april 1996 verleent het bestuur Ruimtelijke Ordening een principieel gunstig advies over de aanvraag. De inrichting blijkt volgens het gewestplan Turnhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, gelegen te zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en volgens het bijzonder plan van aanleg "Landelijk gebied", goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24 augustus 1960, in landelijke zone.

b. Het bestuur Milieuvergunningen brengt op 10 april 1996 ongunstig advies uit over de aanvraag. In dat advies wordt het volgende uiteengezet :

"De vergunning verleend door het College van Burgemeester en Schepenen geldt voor de kadastrale percelen afdeling 3, sectie D, perceelsnummers 319 d en l te Wuustwezel.

Het nummer 319 l bestaat niet op de lokatie Heieindweg 12.

Er dient vermeld dat het erf bestond uit de percelen 319 d en 316 b (cfr. 2/55.648 van 06.12.1990) en dat een schenking gebeurde ten voordele van de heer Vermeiren Peter vanwege de ouders Rene en Bernadette Vermeiren. Het voorwerp van de schenking betrof niet het ganse erf maar het achterliggend gedeelte met een toegangsweg naar de straat. (08.01.1992)

De ouders Vermeiren gaven op 20.10.1995 een gedeelte van het erf in pacht aan de heer Kris Vermeiren. Het pachtcontract vermeldt een perceel sectie D, nr. 319 d-l. Het is merkwaardig dat hier oude kadastrumnummers worden aangehaald als de heer Vermeiren René bij zijn MLAV1/95-408 toch kennis heeft van de nieuwe nummering van het kadasterplan. Het meest recente kadasterplan vermeldt voor de grond het nummer 319 f en voor de stallen van Peter Vermeiren het nummer 316 c en voor de constructies aan de straatkant gelegen woning en stal het nummer 319 c.

Het inplantingsplan als bijlage 4 is niet in overeenstemming met de bijlage bij de notariële akte van de schenking aan Peter Vermeiren.

Het uitvoeringsplan als bijlage 6 komt niet overeen met de aanvraag die broer Peter Vermeiren heeft ingediend. Peter Vermeiren woont op dit adres en stelde in zijn milieuvergunningsaanvraag (MLAV1/95-359) dat alleen de bestaande rundveestal een andere uitbater had. Broer Kris vermeldt dat hij een deel van de woning als stal 1 gebruikt.

Uit de geschiedenis van het bedrijf kan worden afgeleid dat het hier gaat om een milieutechnische eenheid waarbij om bepaalde redenen de mogelijkheid wordt geboden aparte economische entiteiten op te richten. De twee bedrijven zijn in elkaar gestrengeld via een gemeenschappelijke oprit. De scheiding tussen de entiteiten is dubbelzinnig en wordt anders vermeld naar gelang de aanvraag wordt gesteld door een van beide broers. Het feit dat broer Peter woont op het adres van de exploitatie en broer Kris elders woont wijst eveneens op een samenhang van de twee entiteiten.

Uit de geschiedenis van het bedrijf blijkt dat het begrip milieutechnische eenheid van toepassing dient gesteld. De al beperkte ruimtelijke scheiding tussen de twee entiteiten, de gemeenschappelijke oprit, de onduidelijkheden i.v.m. de achterliggende grens tussen de entiteiten, de verdeling van de woning, het aanpalen van een stal van Kris Vermeiren aan de woning waar Peter Vermeiren woont, hetzelfde exploitatieadres en het zelfde karakter van de uitbating (veestallen) zijn voldoende indicatoren om die stelling te formuleren.

BESLUIT : het betreft hier om een uitbreiding van een bestaand bedrijf van de eerste klasse en de milieuvergunningsaanvraag diende gericht aan de Bestendige Deputatie.

Indien deze stelling niet wordt bijgetreden gaat het om een 2de klasse bedrijf. De aanvrager zegt zelf dat het een nieuw bedrijf is maar dat het bedrijf bestaand is. In het ingediende dossier wordt evenwel gesteld dat een gedeelte van de gebouwen dienen geregulariseerd en dat andere gedeelten voorheen een schuur waren.

Geen overname van dieren is bekend; het zou dus kennelijk gaan om een uitbating zonder enige vergunning. Conform Vlarem dient de mestbank te oordelen of het nieuwe bedrijf bestaand is. Het feit dat de Vlaamse Landmaatschappij in beroep gaat wijst er op dat het geen bestaand bedrijf is.

In geval hier geoordeeld wordt dat het hier geldt om een volwaardig 2de klasse bedrijf dient gesteld dat conform Vlarem II geen nieuwe bedrijven kunnen opgericht en wordt ook de stelling van de Vlaamse Landmaatschappij bijgetreden".

c. Het advies van de Vlaamse Landmaatschappij van 11 april 1996 is ongunstig om de volgende redenen :

"Overwegende dat de aanvraag de vergunning betreft tot de exploitatie van een inrichting met 104 grote zoogdieren.

Overwegende dat Bestendige Deputatie op 3 november 1993 vergunning verleend heeft aan Vermeiren Peter wonende Neervenweg 118 te 2990 Wuustwezel (Loenhout), thans wonende te Heieindweg 12 te 2990 Wuustwezel, om een bestaand varkensbedrijf gelegen te Wuustwezel (Loenhout), Heieindweg 12, op de kadastrale percelen afdeling 3, sectie D, nrs. 316b en 319d uit te breiden tot een gesloten bedrijf zodat het zou omvatten :

- 1. 200 varkens, waarvan 150 zeugen;
- 3.070 m³ mestopslag;
- opslag van 10.000 liter mazout;

Overwegende dat volgens het aanvraagdossier van bovengenoemde vergunning (MLAV1/9300000224) deze vergunning gekoppeld is aan de bouwvergunning nr. 900002 afgeleverd door het C.B.S. op 26/02/90 voor het bouwen van een kweek- en mestvarkensstal bij een bestaand landbouwbedrijf kadastraal gelegen Wuustwezel afdeling 3, sectie D nrs. 316b-319d;

Overwegende dat op het bouwplan, goedgekeurd door de gemeente, de woning + stal 1 + stal 2 bouwvergund is als hoeve en stal 3 + 4 bouwvergund is als schuur + stal; Overwegende dat deze gebouwen het bestaande gedeelte

uitmaken van de bouwvergunning voor uitbreiding; Overwegende dat op het bouwplan de toegangsweg tot de varkensstallen aangelegd wordt tussen de hoeve en de schuur + stal;

Overwegende dat op basis van de bouwvergunning de aanvraag deel uitmaakt van een bestaande landbouwwitbating; Overwegende dat het oprichten van een nieuwe landbouwwitbating voorwerp dient uit te maken van een wijziging van de bouwvergunning, terwijl de aanvrager beweert dat er geen bouwvergunning vereist is; Overwegende dat een nieuwe landbouwwitbating slechts kan indien de bedrijfsgebouwen op zichzelf naar afmetingen en inrichting een leefbare productieëenheid uitmaken; Overwegende dat de inplanting van een nieuwe bedrijfseenheid die grenst aan een reeds bebouwd perceel slechts afzonderlijk kan beschouwd worden indien de afstand tussen de gebouwen minstens 50 meter bedraagt. De afstand bedraagt slechts 17 m. Overwegende dat de oprit in betonverharding gelegen is tussen hoeve en schuur + stal en als dusdanig in het bouwvergunde plan opgenomen;

Overwegende dat een landbouwbedrijf met 51 zoogkoeien geen leefbare exploitatie is; Overwegende dat de stallen die de aanvrager in pacht heeft van zijn ouders, gelegen zijn op gronden die eigendom zijn van Vermeiren Peter; Overwegende dat Vermeiren Kris op deze percelen niet kan uitbreiden tot een leefbaar landbouwbedrijf, terwijl Vermeiren Peter een bouwvergunning verkregen heeft op deze percelen (316b én 319d) als uitbreiding tot een leefbaar landbouwbedrijf; De onderlinge geografische samenhang van de inrichtingen samen met de relatieve scheiding van de gebouwen en de materiële samenhang maken dat deze stallen (varkensstallen + rundveestallen) als geheel moeten beschouwd worden bij het beoordelen van hun invloed op het milieu zodat zij gedefinieerd dienen te worden als een milieutechnische eenheid.

Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de aanvraag verkeerdelijk ontvankelijk verklaard werd als klasse II - inrichting en dient beschouwd te worden als de uitbreiding van een klasse I-inrichting".

d. Door de Provinciale Milieuvergunningscommissie wordt op 14 mei 1996 voorgesteld om het beroep van de Vlaamse Landmaatschappij gegrond te verklaren en het beroepen besluit op te heffen. Aan dat voorstel gaan in essentie de volgende beschouwingen vooraf :

"De PMVC volgt de adviezen die stellen dat de bedrijven van Kris en Peter Vermeiren duidelijk één geheel vormen. Zonder expliciet de term "milieutechnische eenheid" te hanteren, moet de hinder uitgaand van het geheel beoordeeld worden. In casu betekent dit dat de aanvraag van Kris Vermeiren een uitbreiding op de vergunning van Peter Vermeiren inhoudt, en dus een uitbreiding van een 1ste klasse-inrichting. De beoordeling van 1ste klasse-inrichtingen behoort tot de bevoegdheid van de bestendige deputatie en niet van het schepencollege.

De OVAM merkt op dat het VLAREM, dat de term 'milieutechnische eenheid' wél gebruikt, nergens verbiedt om binnen een dergelijke eenheid verschillende vergunningen op verschillende namen af te leveren".

1.6. Met een besluit van 20 juni 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen wordt het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij had ingesteld tegen het besluit van 22 januari 1996 van het college van burgemeester

en schepenen van de gemeente Wuustwezel gegrond verklaard, wordt het beroepen besluit opgeheven en wordt verzoeker aangespoord tot het indienen bij de bestendige deputatie van een nieuwe vergunningsaanvraag tot "uitbreiding van een bestaand bedrijf (van Vermeiren Peter) van klasse 1".

Geoordeeld wordt dat beide inrichtingen één geheel vormen zoals in de ongunstige adviezen is vooropgesteld;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert

"van de artikelen 2 en 4 van het Milieuvergunningsdecreet, van het legaliteitsbeginsel, bevoegdheidsoverschrijding en gemis aan de rechtens vereiste feitelijke grondslag";

dat hij het middel als volgt uiteenzet :

"Overwegende dat de Bestendige Deputatie de vergunning heeft geweigerd op grond van het feit dat het bedrijf van verzoekende partij een (milieutechnische) éénheid zou vormen met het bedrijf van zijn broer Peter, en er aldus een uitbreiding van de klasse 1-inrichting van zijn broer Peter had moeten worden aangevraagd.

1.1. Overwegende dat uit de artikelen 2 en 4 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 volgt dat de milieuvergunningsaanvraag voor een inrichting afzonderlijk moet worden beoordeeld naargelang van de exploitant-aanvrager van de vergunning.

Dat het in casu gaat om twee verschillende inrichtingen van twee verschillende exploitanten.

Dat de Bestendige Deputatie door te oordelen dat de milieuvergunningsaanvraag niet afzonderlijk kan beoordeeld worden en een uitbreiding van de bestaande klasse-1 vergunning van Vermeiren Peter had moeten worden aangevraagd, bovenvermelde artikelen heeft geschonden.

1.2. Overwegende dat er geen enkele wettelijke bepaling toelaat een inrichting, voorwerp van een milieuvergunningsaanvraag, te beoordelen als een (milieutechnische) éénheid met een andere inrichting welke wordt uitgebaat door een andere exploitant (cfr. R.v.St., nr. 46.485, 10 maart 1994, UNION MINIERE).

Dat het bestreden besluit dan ook geen enkele wettelijke grondslag heeft en het legaliteitsbeginsel werd geschonden.

1.3. Overwegende dat zelfs indien zou aangenomen worden dat (de) inrichting, voorwerp van de aanvraag, zou kunnen beoordeeld worden vanuit het (niet-wettelijke) begrip 'milieutechnisch éénheid' - quod non - zulks enkel kan meespelen voor het beoordelen van de hinder welke uitgaat van de éénheid.

Dat de Bestendige Deputatie evenwel niet gesteld heeft dat de hinder uitgaande van de eenheid van aard zou zijn dat de vergunning niet zou kunnen worden toegekend, doch heeft beslist dat het College van Burgemeester en Schepenen onbevoegd zou zijn om uitspraak te doen gelet op het feit dat naar oordeel van de Bestendige Deputatie een uitbreiding van de klasse 1-inrichting van Vermeiren Peter had moeten worden aangevraagd.

Overwegende dat de Bestendige Deputatie dan ook haar bevoegdheid heeft overschreden.

1.4. Overwegende dat in elk geval de rechtens vereiste feitelijke grondslag ontbreekt.

Dat de stallen van Vermeiren Peter en verzoekende partij weliswaar dicht bij elkaar gelegen zijn, doch dat de twee inrichtingen duidelijk van elkaar gescheiden zijn, zowel in rechte als in feite.

Dat beide broers gebruik maken van een zelfde oprit, doch dat voor het bedrijf van Vermeiren Peter een afzonderlijke oprit voorzien is.

Overwegende dat noch het feit dat de twee inrichtingen dicht bij elkaar zijn gelegen, noch het feit dat een stal van verzoekende partij paalt aan de woning van zijn broer, noch het feit dat Vermeiren Peter op hetzelfde adres woont, van aard zijn om te besluiten dat er in casu een éénheid zou zijn.

Dat de stallen waarin verzoekende partij zijn rundveebedrijf uitbaat waren opgenomen op de plannen van zijn broer, Vermeiren Peter is enkel en alleen een gevolg van het feit dat deze zijn bedrijf volledig heeft willen situeren.

Dat Vermeiren Peter enkel varkens houdt en met het rundveebedrijf van verzoekende partij niets te maken heeft.

Overwegende dat verzoekende partij opmerkt dat hij door het bestreden besluit de mogelijkheid wordt ontnomen om op het adres van de inrichting een zelfstandige uitbating te verrichten, nu werd gesteld dat een uitbreiding van de vergunning van zijn broer had moeten worden aangevraagd";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij het middel als volgt weerlegt :

"Verweerster wijst erop dat zij in de eigen overwegingen van het bestreden besluit de term 'milieutechnische eenheid' niet hanteert: er werd vastgesteld dat de gevraagde inrichting van de heer Vermeiren Kris één geheel vormt met de inrichting van de heer Vermeiren Peter, dat op hetzelfde exploitatieadres gelegen is, en dat krachtens art. 9.§4 van het Milieuvergunningsdecreet zij derhalve bevoegd is te oordelen. De verweerster wijst er in dit verband op dat meerdere rubrieken (inrichtingen) van de indelingslijst samen één inrichting kunnen vormen.

Voor de staving van die vaststelling verwijst verweerster in de eerste plaats naar de definitie van het begrip inrichting. Krachtens artikel 2, 1° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Milieuvergunningsdecreet) zijn inrichtingen : fabrieken, werkplaatsen, opslagplaatsen, machines, installaties, toestellen en handelingen die voorkomen op de indelingslijst van titel I van het VIare. Het kan echter ook gaan om een geheel van dergelijke inrichtingen. Dit blijkt uit de artikelen 9, § 4 van het Milieuvergunningsdecreet en 6, § 3 van titel I van het VIare, die bepalen dat wanneer een vergunningsaanvraag onder toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, uitspraak wordt gedaan door de overheid die bevoegd is voor de hoogste klasse.

Deze interpretatie gold trouwens ook reeds in de rechtspraak en rechtsleer t.o.v. het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB).

In onderhavig dossier bleek uit de door verweerster ingewonnen adviezen dat de inrichting van de heer Vermeiren Kris één geheel vormt met het eerder vergund veeteeltbedrijf van de heer Vermeiren Peter, op basis van volgende elementen uit het dossier :

- de beperkte ruimtelijke scheiding tussen de twee entiteiten;
- de gemeenschappelijke oprit;
- de onduidelijkheden i.v.m. de achterliggende grens tussen de entiteiten;

- de verdeling van de woning;
het aanpalen van een stal van de heer Vermeiren Kris aan de woning waar Vermeiren Peter woont;
- hetzelfde exploitatieadres;
- hetzelfde karakter van uitbating (veestallen).

Uit de elementen van het dossier bleek bovendien dat deze 'eenheid' onder verschillende indelingsrubrieken viel, waaronder de eersteklasserubriek 9.5.c.2. Bijgevolg heeft men hier te maken met een klasse 1-inrichting.

Aangezien de beoordeling van de milieuvergunningsaanvragen van 1e klasse-inrichtingen tot de bevoegdheid van de bestendige deputatie behoort, heeft de heer Vermeiren Kris zich in onderhavig geval dan ook ten onrechte tot het schepencollege van Wuustwezel gericht.

Door toch uitspraak te doen heeft het schepencollege van Wuustwezel de bepalingen geschonden van artikel 35 van titel I van het Vlarem, aangezien het niet bevoegd was om het onderzoek van de ontvankelijkheid en volledigheid en het openbaar onderzoek te voeren, de adviezen in te winnen en uitspraak te doen.

Het beroep tegen die beslissing bij de bestendige deputatie was ontvankelijk, vermits het om een beroep tegen een collegebesluit ging. Alleszins diende de bestendige deputatie tot een formele opheffing van deze beslissing te besluiten. Zolang dit niet gebeurt, blijft het collegebesluit immers van kracht.

De bestendige deputatie heeft haar bevoegdheid niet overschreden. Ten gronde werd er immers geen uitspraak gedaan precies omdat zij in casu daartoe niet bevoegd was. Wanneer verzoeker een nieuwe milieuvergunningsaanvraag bij de bestendige deputatie indient (als uitbreiding van het 1ste klasse-bedrijf van Peter Vermeiren), zal de hinder die uitgaat van de milieutechnische eenheid beoordeeld kunnen worden.

Verweerster concludeert ten aanzien van de argumenten van het eerste middel dan ook dat zij terecht heeft beslist dat het in onderhavig geval om een milieutechnische eenheid ging, dat deze laatste bovendien een 1e klasse-inrichting is en het bestreden schepencollegebesluit om die reden diende te worden opgeheven";

2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker als volgt repliceert :

"1. 1. Overwegende dat artikel 2, 1° van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 aangaande de definitie van het begrip 'inrichting' verwijst naar de rubrieken uit de indelingslijst VLAREM I.

Dat artikel 4, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt dat niemand zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of tweede klasse mag exploiteren of veranderen. Dat de vereiste vergunning derhalve wordt gekoppeld aan het begrip 'inrichting' (enkelvoud).

Dat hieruit volgt dat de milieuvergunningsaanvraag per inrichting afzonderlijk moet worden beoordeeld naargelang van de exploitant-aanvrager van de vergunning : voor elke inrichting waarvoor door een bepaalde exploitant een vergunning wordt ingediend, moet er een afzonderlijke beoordeling zijn.

Dat het in casu gaat om twee inrichtingen, waarvoor door twee verschillende exploitanten een vergunningsaanvraag werd ingediend, en dit op verschillende tijdstippen: enerzijds het varkensbedrijf van Vermeiren Peter waarvoor reeds op 3 november 1993 een vergunning werd afgeleverd, en anderzijds de aanvraag ingediend door verzoekende partij voor de exploitatie van een runderbedrijf.

Overwegende dat artikel 9, § 4 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 6, § 3 van VLAREM I waarnaar verwerende partij verwijst, hieraan geen afbreuk doen. Dat trouwens moet worden opgemerkt dat in het bestreden besluit niet wordt verwezen naar deze artikelen.

Dat deze artikelen inderdaad voorzien dat wanneer een inrichting onder toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, voor de inrichting de procedure van de hoogste klasse geldt. Dat hieruit echter niet kan worden afgeleid dat bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag meerdere inrichtingen toebehorende aan verschillende exploitanten samen zouden kunnen genomen worden. Dat integendeel wordt bedoeld, de verschillende rubrieken als onderdeel van één inrichting zoals die wordt uitgebaat door één exploitant en het voorwerp uitmaakt van de ingediende milieuvergunningsaanvraag.

Dat de bevoegde overheid trouwens de aanvraag moet beoordelen zoals ze werd ingediend, hetgeen volgt uit de lectuur van artikel 36 van het Milieuvergunningsdecreet. Dat verwerende partij de aanvraag niet louter heeft beoordeeld, maar zich in de plaats van de aanvrager heeft gesteld en dus haar bevoegdheid heeft overschreden.

Overwegende dat derhalve geen enkele wettelijke bepaling toelaat een inrichting, voorwerp van een milieuvergunningsaanvraag, te beoordelen als een (milieutechnische) éénheid met een andere inrichting welke wordt uitgebaat door een andere exploitant, en aldus het legaliteitsbeginsel werd geschonden.

Overwegende dat Uw Raad reeds in die zin heeft beslist :

'dat de verwerende partij derhalve uitdrukkelijk dat artikel op de aanvraag heeft toegepast met dien verstande dat zij als vervalldag van de nieuwe vergunning die van de einddatum van de lopende vergunning van de exploitant van een naburige stortplaats heeft aangewezen, stortplaats die, naar luid van het bestreden besluit, samen met die van de verzoekende partij als een technische éénheid moet worden beschouwd; dat noch artikel 30, § 5, noch enige andere bepaling van VLAREM I in een dergelijke 'globalisatie' voorziet'; (R.v.St., nr. 46.485, 10 maart 1994, UNION MINIERE T.M.R., 1994/5, 334)

Overwegende dat het feit dat er geen wettelijke grondslag bestaat om een (milieutechnische) éénheid als criterium te hanteren, afdoende wordt bewezen door het voorstel van de Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht in het Vlaamse Gewest om een nieuw begrip 'milieutechnische éénheid' in te voeren dat zou worden gedefiniëerd als 'verschillende ingedeelde inrichtingen en/of activiteiten, met inbegrip van hun exploitatieterrein, die als één geheel moeten worden beschouwd met het oog op het beoordelen van het nadeel dat zij kunnen berokkenen aan mens of milieu' (BOCKEN, H., Het begrip milieutechnische éénheid in het voorontwerp vergunningen en meldingsattesten van de Interuniversitaire Commissie tot Herziening van het Milieurecht in het Vlaamse Gewest, in Milieuvergunningen en milieumeldingen, C. BILLIET (ed.) , Die Keure, Brugge, 1994, P.165)

1.2. Overwegende dat zelfs indien zou aangenomen worden dat de inrichting, voorwerp van de aanvraag, zou kunnen beoordeeld worden vanuit het (niet-wettelijke) begrip 'milieutechnische éénheid' - quod non - dit begrip enkel kan gehanteerd worden bij de beoordeling van de vraag naar de hinder die uitgaat van de éénheid, en niet om te stellen dat voor een dergelijke éénheid slechts één vergunning zou kunnen afgeleverd worden (cfr. de lege ferenda : BOCKEN, H., o.c., p. 165 : 'De milieutechnische éénheid geeft geen aanleiding tot één enkele vergunning maar vormt het kader voor het beoordelen van de nadelen voor mens en milieu veroorzaakt door de inrichtingen die er deel van uitmaken').

Dat verwerende partij dit zelf erkent waar zij stelt :

'Overwegende dat de hinder uitgaand van het geheel beoordeeld moet worden;'

Dat de Bestendige Deputatie evenwel niet gesteld heeft dat de hinder uitgaande van de éénheid van aard zou zijn dat de vergunning niet zou kunnen worden toegekend.

Dat zij echter heeft beslist dat het College van Burgemeester en Schepenen onbevoegd zou zijn om uitspraak te doen, gelet op het feit dat naar oordeel van de Bestendige Deputatie op basis van de beweerde éénheid een uitbreiding van de klasse 1-inrichting van Vermeiren Peter had moeten worden aangevraagd.

Overwegende dat de Bestendige Deputatie steeds in dezelfde hypothese eerst had moeten onderzoeken of de hinder uitgaande van de beweerde éénheid van aard zou zijn om de door verzoekende partij aangevraagde vergunning te weigeren.

Overwegende dat zij door te oordelen dat er een uitbreiding had moeten aangevraagd worden van de vergunning van Vermeiren Peter, en de beweerde éénheid derhalve slechts aanleiding kan geven tot één vergunning (op naam van Vermeiren Peter), duidelijk haar bevoegdheid heeft overschreden. Dat het argument van verwerende partij dat geen uitspraak ten gronde werd gedaan hieraan geen afbreuk doet.

1.3. Overwegende dat in elk geval de rechtens vereiste feitelijke grondslag ontbreekt.

Dat zoals in het verzoekschrift tot nietigverklaring werd gepreciseerd, de door verwerende partij in het bestreden besluit aangehaalde feitelijke elementen niet van aard zijn om tot een (milieutechnische) éénheid te besluiten.

Dat verzoekende partij nog opmerkt dat de ingediende aanvraag betrekking heeft op een bestaand runderbedrijf dat voorheen werd geëxploiteerd door Vermeiren Rene, vader van verzoekende partij, en steeds een afgescheiden bedrijf is geweest";

2.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit steunt op volgende motieven :

"Overwegende dat uit volgende elementen blijkt dat de huidige gevraagde inrichting van VERMEIREN Kris één geheel vormt met het bedrijf van VERMEIREN Peter, gelegen op hetzelfde exploitatieadres : de beperkte ruimtelijke scheiding tussen de twee entiteiten, de gemeenschappelijke oprit, de onduidelijkheden i.v.m. de achterliggende grens tussen de entiteiten, de verdeling van de woning, het aanpalen van een stal van VERMEIREN Kris aan de woning waar VERMEIREN Peter woont, hetzelfde exploitatieadres en hetzelfde karakter van uitbating (veestallen);

Overwegende dat de hinder uitgaand van het geheel beoordeeld moet worden;

Overwegende dat de huidige aanvraag van VERMEIREN Kris derhalve een uitbreiding inhoudt op de 1ste klasse-inrichting van VERMEIREN Peter; dat de beoordeling van 1ste klasse-inrichtingen behoort tot de bevoegdheid van de Bestendige Deputatie";

dat aldus de verwerende partij van oordeel was dat de inrichting waarvoor verzoeker een vergunning vroeg en de inrichting van Peter VERMEIREN als één geheel moesten worden beschouwd; dat dienvolgens de gevraagde vergunning een uitbreiding inhield van de 1ste klasse-inrichting van Peter VERMEIREN waarvoor de bestendige deputatie bevoegd was; dat, alhoewel in de motivering van het bestreden besluit de term "milieu-technische eenheid" niet voorkomt zoals de

verwerende partij opmerkt -in de adviezen van het bestuur milieuvergunningen en van de Vlaamse Landmaatschappij is dit wel het geval- het begrip "milieu-technische eenheid" de facto wel werd gehanteerd, in die zin dat uit de toepassing van dat begrip zou voortvloeien dat de vergunningsaanvraag die verzoeker heeft ingediend niet afzonderlijk kan beoordeeld worden maar dat de kwestieuze aanvraag moet worden geënt op de reeds vergunde varkenshouderij van Peter VERMEIREN; dat door uit te gaan van een verplichting tot globalisatie van vergunningsaanvragen die betrekking hebben op de samenstellende onderdelen van de milieu-technische eenheid, het principe wordt gehuldigd van eenheid van vergunning voor de volledige milieu-technische eenheid;

2.4.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in het bestreden besluit geen rechtsregel wordt aangeduid die voorziet in de in het bestreden besluit opgelegde globalisatie; dat artikel 1.1.2. van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) volgende definitie geeft van het begrip "milieu-technische eenheid" :

"verschillende ingedeelde inrichtingen, met inbegrip van hun exploitatieterrein en de overige onroerende goederen waarmee zij verbonden zijn, die als een geheel moeten worden beschouwd met het oog op het beoordelen van het nadeel dat zij kunnen berokkenen aan mens of milieu.

Een gegeven dat kan wijzen op de aanwezigheid van een milieu-technische eenheid is de onderlinge geografische, materiële of operationele samenhang van inrichtingen, die gepaard gaat met een relatieve afscheiding van het geheel van deze inrichtingen ten opzichte van andere inrichtingen.

Het feit dat verschillende inrichtingen een verschillend eigendomsstatuut hebben, belet niet dat zij een milieu-technische eenheid kunnen vormen";

dat die bepaling geen regels formuleert en niets bepaalt over het globaliseren van vergunningsaanvragen met betrekking tot de samenstellende delen van de inrichting(en); dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord ter ondersteuning van haar standpunt vruchteloos verwijst naar artikel 9, § 4, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 6, § 3, van Vlarem I van 6 februari 1991; dat die bepalingen stellen dat wanneer een inrichting onder de toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorende tot verschillende klassen, voor deze inrichting de procedure van de hoogste klasse geldt; dat daaruit evenwel niet kan worden afgeleid dat indien wordt vastgesteld dat het voorwerp van de ingediende vergunningsaanvraag deel uitmaakt van een milieu-technische eenheid waartoe inrichtingen van een hogere klasse behoren, het bestuur dat bevoegd is voor de

hoogste klasse kennis dient te nemen van de aanvraag en dat de vergunningsaanvraag moet worden gekwalificeerd als een uitbreiding van de vergunde entiteit; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 20 juni 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij het beroep dat de Vlaamse Landmaatschappij heeft ingesteld tegen het besluit van 22 januari 1996 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel houdende het verlenen aan Kris VERMEIREN van de vergunning voor de exploitatie van een rundveebedrijf, gelegen aan de Neerveweg 118 te Wuustwezel, gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt opgeheven.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.